

Верба

Симоненко Василь Андрійович

Розлогі верби. Затишок і тіні.
Під ними тихо плещеться ріка,
І дівчина замріяна й струнка
Стоїть на березі у сонячній промінні.

Як хороше у нас на Україні,
Де пісня нив чарівна та лунка,
І шепіт верб, і поклики гудка
Злились навек в мелодії єдиній.

Розлога вербо, чому ти мені
Миліша дуба, клена і берізки?
Чи не тому, що в роки ненависні
Моїх дідів сікли вербові різки

І що в жовтневій ранці голубі
Панів ми вішали на трепетній вербі?!

23.05.1959

Постійна адреса: http://ukrlit.org/symonenko_vasyl_andriiovych/verba